

nemlig de ærede Medlemmer for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (Sigurd Berg) og Hjørring Amts 2den Valgkreds (Wilhelm Lassen), og gaar ud paa, at der i Stedet for den der foreslaaede Benævnelse: „Arbejder af videnskabeligt og skønlitterært Indhold“ sættes: „Artikler“, saaledes at alle Artikler ikke skulle kunne eftertrykkes uden særlig Tilladelse dertil. Jeg bortser fra, at en saadan Ændring maaske giver selve Paragraffen en mindre smuk Affattelse, idet jeg kun ser paa Realiteten, og jeg ser da ikke andet, end at jeg for mit Vedkommende ikke har meget at indvende mod den her foreslaaede Affattelse. Jeg indrømmer den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at dette vistnok er den bestaaende Tilstand, at det vistnok er saaledes nu, at Artikler i Pressen ikke eftertrykkes, naar der er taget Forbehold mod Eftertryk af Artiklen, og jeg har ikke noget imod, at denne Tilstand lovfæstes. Det er ganske vist en Udvidelse af, hvad Lovforslaget har, men det skal jeg gaa med til. Derimod mener jeg at kunne foreslaa en anden og bedre Affattelse af Ændringsforslag til § 17 om Straffebestemmelsen, idet jeg mener, at man til § 17 i Slutningen af første Stykke blot kan tilføje disse Ord: „og som i det i § 15 omhandlede Tilfælde kan nedsættes til 10 Kr.“. Jeg tror, at den i Virkeligheden vil ramme, hvad der er Forslagsstillernes Mening, og det vilde være en bedre Opfattelse og passe bedre til § 17 i det hele. Jeg skal derfor henstille til de ærede Forslagsstillere, om de ikke af mine Bemærkninger ville være foranledigede til at tage deres Ændringsforslag Nr. 2 tilbage, medens jeg for mit Vedkommende meget gerne skal tiltræde Nr. 1.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 13de Valgkreds (Meyer) har sammen med en af sine Meningsfæller stillet 4 Ændringsforslag, som imidlertid omhandle ganske det samme og derfor kunne omtales under et. Disse Ændringsforslag kan jeg ikke tiltræde. De gaa jo ud paa at foreslaa, at Lovgivningsmagten skal gaa en anden Vej paa dette Omraade, end man hidtil er gaaet, nemlig at indskrænke Forfatternes og Kunstneres Ejendomsret. Jeg skal gøre et Par Bemærkninger herom. Det er jo ikke saa overmaade længe, vi have haft Ejendomsret for Aandsprodukter her i Landet. Det er ikke saa kort siden, vi have indført Bestemmelser her om Eftertryk, nemlig ved Forordning af 7. Januar 1741. Vi vare et af de Lande, der paa dette Omraade allerførst kom med, idet

jeg tror, at kun England er foran os, men vi havde ogsaa den Gang en meget rig Eftertrykslitteratur her hjemme, saa at der sikkert var meget god Grund til de Bestemmelser, der da indførtes. Først efter Revolutionstiden i Frankrig ere vi komne ind paa at indføre en virkelig litterær Ejendomsret. Den blev indført ved Revolutionen, jeg tror, det var i 1793, at man i Frankrig kom ind paa at give en Forfatter Ejendomsret til sine Aandsprodukter og at bestemme, at denne Ejendomsret skulde bestaa indtil 10 Aar efter Forfatterens Død. Den blev under det første Kejserdømme af Napoleon udvidet til 20 Aar efter Forfatterens Død, under det andet Kejserdømme udvidedes den yderligere til at gælde i 30 Aar, og endelig i 1866 til 50 Aar efter Forfatterens Død. Vi havde ligeledes 30 Aar her, men i 1868 fik vi en Lov, som indførte den franske Bestemmelse om 50 Aar her i Landet. Denne Lov havde en særlig Anledning, som jeg skal omtale. Lovforslaget blev fremsat i Landstinget ved privat Initiativ af Landstingsmand Krieger; og da han fremsatte Lovforslaget, nævnte han, at der var en særlig Grund for ham til at fremsætte det nu, idet der netop det Aar indtraf det Tilfælde, at Enken efter en af Danmarks betydelige, højt ansete afdøde Forfattere vilde miste Ejendomsretten til sin Mands Værker, om man blev staaende ved de 30 Aar. Han nævnte ikke Forfatteren ved Navn, men det var Poul Martin Møller. Hvis man ikke i 1868 havde faaet denne Lov, vilde Enken efter Poul Martin Møller være kommen til at sidde i meget trykkende Omstændigheder, medens en bjergsom Boghandler kunde tjene Penge ved Udgivelsen af Mandens Værker. Dette fandt Rigsdagen ikke rimeligt, og begge Rigsdagens Afdelinger vedtog Lovforslaget enstemmigt. Saaledes fik vi de 50 Aar indførte den Gang. I 1889 udstrakte vi det ved en ny Lov til ogsaa at gælde for Kunstnerne, og vi have saaledes nu den Ret for Forfattere og Kunstnere, at deres efterladte have Ret til disses Værker indtil 50 Aar efter deres Død. Nu foreslaa de ærede Medlemmer, at Forfattere og Kunstnere ikke skulle have Retten længere, end de leve, dog ikke mindre end 50 Aar. Dette er et Tilbageskridt fra den Vej, man hidtil er gaaet her i Landet. Det skulde jeg endda ikke sige saa meget til, hvis man maatte indrømme, at denne Vej var forkert. Men det kan jeg ikke indrømme, saa meget mindre som Vedtagelsen af disse Ændringsforslag i Øjeblikket vilde